

Світло засліплює очі. Він примружується. Ще не бачить крісел, не чує з кабінетів, як вриваються в кістки надзвукові торпеди. Він ще не зустрів жодного лікаря. Але біле пронизливе світло й запах, різкий навіть у приймальні, — усе волає про години нестерпних тортур, що на нього чекають.

В Антона фігові зуби. Мама — стоматологиня. Найкращі медичні пасти, пігулки із фтором, інтердентальні щітки («Курапрокс» № 7 і № 9), гігієнічна чистка що пів року, білого цукру в хаті не буває, та варто сісти в крісло, відкрити рот — сто двадцять незабутніх хвилин колупання глибокого вторинного карієсу — отримайте й розпишіться! Генетична аномалія.

— Привіт, Антошо, — адміністраторка Люда всміхається до нього верхніми вінірами. На нижні вона ще не заробила. Така усмішка робить її схожою на бобра.

— Я до М'ясницького, — тихо й важко мовить Антон. — На чотирнадцяту тридцять.

Він з Людою не панькається. Він ненавидить дантистів і все, що з ними пов'язане. Навіть маму трохи ненавидить, тому із чотирнадцяти років до неї в крісло не сідає.

Минулого разу його відправили до Просенко. Вона молода й сором'язлива, тож відразу погодилася ставити коронку. Того самого дня спіяла йому зуб до то-

ненької палички, що стирчала з ясен. Мама влаштувала їм обом справжній армагедон на тему «зберігати свої зуби якнайдовше», у чому не було жодного сенсу, бо зуб уже спиляли. Просенко пішла до іншої клініки. На її місце прийшов М'ясницький.

«М'ясник», — думає Антон, дивлячись на квадратного М'ясницького: коротка стрижка, половина обличчя вкрита щетиною. І хіба це обличчя? Пика: ніс, губи, рот — усе величезне. Здається, він досить молодий, але таким громилам місце біля дверей нічних клубів, щоб викидати на вулицю обдовбаних студентів, які втратили зв'язок з реальністю. Таким не можна вручати медичні дипломи, не можна потім одягати їх у зелені костюми.

Ці кольорові, не білі, костюми Антон вважає понтами. Їм віддають перевагу жовтороті інтерни чи заслужені й усіляко нагороджені. Такі зазвичай чудово володіють теорією, але з практикою не товаришують. Нормальні лікарі ходять у білому й не вийожуються.

Одного дня в кріслі саме такого заслуженого — професора Брайтмана — Антон мало не відкинув ноги. Мама з нього потім глузувала, типу підбадьорювала: «Ха-ха-ха, оце в тебе фантазія, Антошо!».

Це ж не їй у ясна вгризався металевий затискач, що здавалося, ніби кістка ось-ось лусне, а розмовляти, маючи в роті розтяжку кофердама — зелену гумку на металевій рамці, крізь отвір якої стирчить висвердлений до самого шлунка зуб, — неможливо.

Антон і стогнав, і хлипав, але професор фальшиво просив потерпіти трішечки, анестезії не додавав і пра-

цював ще хвилин тридцять під «Реквієм» Моцарта. На частині «Лакримоза» Антон зрозумів, що йому повний капець...

— Денис Олександрович, — М'ясницький простягає Антонові лапу.

Чорт, як між цими пальцями не губляться інструменти?!

— Дуже приємно, — бурчить Антон, якомога глибше вкручуючи свій зад у крісло.

І сучасні лампи давно не сліплять очей, і анестезія здатна вмертвити будь-яку, навіть найістеричнішу, плоть, але голка так само боляче коле, і від дзижчання бора в Антона реально зводить ступні.

— Я теж ненавиджу стоматологів, — каже Денис Олександрович і тисне на педаль, відправляючи Антона в горизонтальну безпорадність мишеняти перед слоном.

Антон одягнений у джинси, хоча на вулиці спека, й у фліску з довгими рукавами. Одяг охороняє його особистий простір. Завдяки йому Антон не торкається знаряддя тортур.

М'ясник бере одноногу чаплю стоматологічного дзеркала й зонд:

— Відкриваємо.

Антону добре відомо, що всі ці металеві палички називаються зондами, екскаваторами й штопферами. Відомо також про відсоток інфекцій і ймовірність запалення окістя. Ще у два роки він будував іграшкові будиночки з медичних талмудів. Заспокійливим сюсюканням на кшталт «як я тебе розумію» Антона не проведеш.

— Ширше відкриваємо.

Трясця! У них колективна свідомість роботів. Вони завжди кажуть «ми» і в кожній людині бачать множину, яка дорівнює кількості зубів. Удома його мама така сама: «сідаємо їсти», «виходимо», «робимо уроки».

2

Минулого разу Антон приходив з Танею. Вона, так само як зараз Рената, чекала на нього в приймальні. Йому потрібен хтось, щоб не втекти світ за очі дорогою до клініки.

Таня була гарненькою: мала довге темне волосся, тонкі кістки — такі фігурки скульптори випилюють з льоду на європейських різдвяних ярмарках. У школі Таня сиділа попереду, за другою партою. Антон витріщався на її волосся — шовкове полотно з мідними прожилками вигорілих ниток. Коли Таня до нього притискала, навіть їхні ребра склалися, як дві гармошки: виступ — виїмка.

Але на початку одинадцятого класу в шкільному коридорі він зустрів Ренату. День був сірим, хмарним — типовий початок осені. Настрій в Антона — типовий для учня випускного класу, якому з ранку до ночі вчителі й батьки наспівують про те саме: ЗНО, вступ до вишу й розмиті перспективи майбутнього. До останніх ще як до Києва рачки. Цікаво, думав Антон, якщо він і так у Києві, куди б йому довелося повзти рачки. Було б добре в Одесу. Там море.

Антон звернув увагу на спортивну м'язисту блондинку з короткою стрижкою, яка йшла коридором. Раптом хмари розійшлися й сонячне світло на мить

освітило її фігуру в білій футболці та пуховому завеликому жилеті. Вона була не з його гімназії, брала участь у математичній конференції. Його пафосна школа страшенно любила пафосні академічні заходи.

Він помітив її рельєфні руки, ноги в чорних джинсах і просто запаморочливі кросівки. Темно-зелені з рожевими й блакитними замшевими смужками. Кольори плавно перетікали один в інший.

— Тобі треба зніматися в рекламі «Адідас»! — гукнув їй у спину Антон.

Вона озирнулася, він усміхнувся: тепло, з ніжністю давнього друга. Одразу ж запитав, як її звати. Того самого дня після конференції вони разом пили карамельне лате. З'ясувалося, що Рената жила поблизу від Антона, і навіть його найкращий друг Макс упізнав дівчину, коли Антон їх познайомив.

— Здається, я тебе десь бачив, — і Макс чомусь почервонів.

Антон зник до того, як його друзі поводяться з незнайомими дівчатами. Або ніяковіють, або, навпаки, голосно й невдало жартують.

В Антона з дівчатами складається легко. Вони давно, приблизно із шостого класу, звертають увагу на його карі очі: вигадують їм епітети на зразок бурштинових або медових. Люблять його торкатися, запускають пальці в густе каштанове волосся. Антон стежить за зачіскою: торік волосся опускалося на вуха, цьогоріч усе коротко, крім чуба.

У них з Ренатою майже однакові зачіски. Її волосся — гнучкий дріт, на дотик жорстке, кожен волосок — як прутик. І губи в неї тонкі й завжди трохи

напружені. Антон любить її губи. І всю її, більшу, різку, начебто реальнішу. І м'язи в неї, хоч і дівчачі, але вібрують під шкірою.

Антон обожає баскетбол. Зріст у нього сто сімдесят вісім сантиметрів — замало для серйозної спортивної кар'єри, але стрибає він високо й гантелі в спортзалі віджимає по вісімнадцять кіло не так щоб із великим зусиллям. Варто йому зняти футболку, як дівочі долоні вже гладять по плечах, по спині, по грудях. Антон примружується, розслабляється, і робити йому загалом нічого не треба. Дівчата все роблять самі й тільки більше його люблять за відсутність гормональної — як голодний собака рветься з ланцюга по кістку — одержимості.

Коли Рената сказала, що ще не готова до більшого, він погодився: подумаєш, навіщо поспішати. Дівчатам подобається спілкуватися. Антон любить історії. Win-win, як каже Макс, фанат олдскульного хіп-хопу.

Щойно Рената заходила до Антона в гості, обводила очима стіни його кімнати, обклеєні постерами із зірками НБА, теми для розмов не вичерпувалися. Романтики в спорті навалом. Наприклад, Леброн Джеймс закохався в майбутню дружину ще підлітком. На рік старший, він навчався в іншій школі й намагався через друзів дістати номер цієї дівчини, Савани. Натомість Савана відповіла, що зателефонує йому сама, якщо захоче. «Одного дня мені було так нудно, — згадувала Савана, — що я таки вирішила набрати того хлопця, і він запросив мене на баскетбольний матч».

А тепер у них троє дітей. Савана зізналася, що не пророчила чоловікові кар'єри планетарного масштабу: